

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.322/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Gremesperger Ügyvédi Iroda (Cím9, helyetteseként eljár Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda (Cím7, levelezési cím: Pfcím, ügyintéző: dr. Galambos Károly ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím3) felperesnek – a Ruzshty Ügyvédi Iroda (Cím8, ügyintéző: dr. Ruzshty Gyula ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes címe) alperes ellen végkielégítés és felmondási időre járó bér, továbbá egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 3.M.71.438/2020/38. számú ítéletével szemben a felperes által 39. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a perköltség összegét 50.000 (ötvenezer) forint + áfa összegre leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárás során 2021. november 23-án hozott 3.M.71.438/2020/38. számú ítéletével elutasította a felperes keresetét.

[2] Határozata indokolásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.090/2020/12. számú végzésére hivatkozva megállapította, hogy a felperes 2009 óta folyamatosan munkavégzés helye1 végzett munkát biztonsági őrként különböző

foglalkoztatóknál. 2014. január 1-jéig változatlan munkavégzési helyen, változatlan munkakört látott el, ezt követően egészségügyi problémái miatt már nem végzett munkát. A munkarend szerint reggel fél 6-tól délután 4-ig, fél 5-ig dolgozott, jelenléti íven rögzítette a munkavégzését. Feladata a dolgozók, illetve a területre érkezők ki- és beengedése, a gépjárművek biztonsági ellenőrzése volt.

[3] A felperes a Kft.-vel 2011. decemberében határozatlan időtartamú munkaviszonyt létesített személy és vagyonőr munkakörben, mely során a fentiek szerint végzett munkát. A Kft. ügyvezetője tanú a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) felé 2013 májusában az erre rendszeresített nyomtatványon bejelentette, hogy a felperes munkaviszonya a kft.-vel 2011. december 20-tól 2013. március 31-ig állt fenn.

[4] A Fővárosi Törvényszék a 26.Fpk.szám1 számú végzésével elrendelte a Kft. felszámolási eljárását, felszámolóként a alperes neve.-t (jelen per alperesét) rendelte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2014. március 11. napja volt. Ezen időponttól a Kft. törvényes képviselőjében az alperes járt el. A felszámoló vagyon és iratok hiányában kérte a felszámoló bíróságtól a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezését. A felszámolási eljárás során az alperes a bejelentkezett és általa ismert munkavállalók részére a Bérgarancia Alaptól igényelte meg a munkabért, ebből fizette meg az általa ismert igényeket. A felszámolási eljárás során a felperes nem terjesztett elő hitelezői igényt és az alperes ekkor nem szerzett tudomást a felperes munkaviszonyáról.

[5] 2015. október 8-án a Fővárosi Törvényszék a 26.Fpk.szám2. számú végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon, iratok hiányára hivatkozva befejezte és a Kft.-t, mint adóst jogutód nélkül megszüntette, majd a 26.Fpk.szám3 számú jogerős végzésével elrendelte a társaság cégjegyzékből való törlését.

[6] A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes felszámolóval szemben előterjesztett keresetét. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:542. §-ára, illetve a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 37. § (4) bekezdésére.

[7] A másodfokú bíróság végzésére utalva azt vizsgálta, hogy a felperes foglalkoztatására pontosan milyen feltételek között került sor. A felperesnek kellett bizonyítania, hogy a Kft2.-vel létrejött munkaviszonyát követően, vagy annak ellenére a Kft.-vel a munkaviszonya a továbbiakban is fennállt, illetőleg a felszámolás elrendelésekor is munkaviszonyban állt a Kft.-vel.

[8] Az elsőfokú bíróság ennek vizsgálatakor relevánsnak találta a felperes személyes meghallgatásakor előadottakat, melyben a felperes előadta, hogy nem kísérté

figyelemmel, pontosan mikor, melyik munkáltatóval, milyen jogviszonyban állt. Arra tudott egyértelműen tényként nyilatkozni, hogy 2009 óta folyamatosan a munkavégzés helye2 területén végzett biztonsági őr-portási feladatokat, függetlenül attól, hogy a Kft.-vel csak 2011. december 20-ával létesített munkaviszonyt.

[9] Az elsőfokú bíróság releváns bizonyítéknak értékelte az alperes által becsatolt, NAV-tól származó közokirat tartalmát, amely szerint a Kft. 2013. március 31. napjával jelentette be az adóhatóság részére a felperes munkaviszonya megszűnését. A felperes ezt érdemben nem cáfolta, mivel azt adta elő, hogy mindenféle iratot kapott a foglalkoztatása során. Ebből pedig nem következett, hogy nem közöltek vele a munkaviszonya megszüntetésére vonatkozó iratokat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a Kft. és a felperes közötti munkaviszony 2013. március 31-ével megszűnt. A Csődtv. 37. § (4) bekezdésében meghatározottakat nem lehetett alkalmazni, mert a felperes munkaviszonya a felszámolás időpontjában már nem állt fenn.

[10] A munkaviszony fennállásával összefüggésben az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes által indítványozott tanú ügyvezető tanúkenti meghallgatását. Az elsőfokú bíróság a perben becsatolt iratok alapján azt állapította meg, hogy a tanú betegsége okán, 2022 áprilisáig ideiglenes gondnokság alatt áll, nem várható eredmény a meghallgatásától, különösen amennyiben a gondnoksága meghosszabbításra kerül.

[11] A másodfokú bíróság végzésére hivatkozva az elsőfokú bíróság külön is vizsgálta az alperes, mint a felperes volt munkáltatója felszámolójának a kártérítési felelősségét a felszámolási eljárás iratanyaga, a felszámolási eljárás során tanúsított magatartása alapján. Utalva a Fővárosi Törvényszéktől beszerzett, a felszámolással kapcsolatos iratanyagra, rámutatott, hogy azzal kapcsolatban a felperes érdemi nyilatkozatot nem terjesztett elő és az iratok alapján sem lehetett megállapítani kártérítési felelősséget megalapozó mulasztást az alperes terhére. Megállapította, hogy jelen perbeli felek között nem állt fenn semmilyen kötelmi jogviszony, az alperest a Kft. nevében eljáró megbízottként sem terhelte felelősség a Ptk. 6:542. § (1) bekezdése alapján. Nem bizonyított, hogy az alperes felszámolóként kártérítési felelősséget megalapozó mulasztást valósított meg, figyelemmel arra is, hogy a felperes munkaviszonyáról nem is volt tudomása. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperes másodlagos kereseti hivatkozását sem.

[12] A pertárgyértéket a módosított kereseti kérelem alapján 150.400 forintban határozta meg a Pp. 22. §-a alapján. A megismételt eljárásra tekintettel a másodfokú bíróság határozatát figyelembe véve rendelkezett a perköltségről a Pp. 78. §-a és a bírósági eljárásban alkalmazandó ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. §-a alapján. A pertárgyérték 5 %-ához képest magasabb összegben határozta meg az alperest megillető perköltséget a tárgyalások számára, a per időtartamára és az alperes által csatolt iratok mennyiségére, minőségére figyelemmel.

A felperes fellebbezése

[13] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helyt adó érdemi döntés meghozatalát és az alperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelmében a Pp. 252. § (2), (3) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását. Harmadlagosan az érdemi döntést helybenhagyó másodfokú határozat esetére az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének a leszállítását kérte 35.400 forintra.

[14] Fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogsértő módon hivatkozott ítéletében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényre, mivel jelen eljárást még az 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) alapján kellett lefolytatni. Nem tartalmazta továbbá az elsőfokú ítélet részletesen a kereseti kérelmet, vagyis azt, hogy milyen jogcímen, milyen igényt érvényesített a munkáltatója felszámolását végző alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság a tényállást is hiányosan állapította meg és téves következtetéseket vont le a munkaviszony megszűnéséről és az alperes kártérítési felelősségéről is.

[15] A munkaviszonya nem szűnt meg a Kft.-vel az elsőfokú ítéletben meghatározott időpontban. Ezt alátámasztó okirati bizonyítékot az alperes nem csatolt. A felperes NAV felé történő kijelentése a munkavállalók köréből 2013. március 31-ével, kizárólag a munkáltató érdekében állt. A munkaviszony megszüntetéséhez azonban szükséges lett volna okirat a közös megegyezésre vagy a felmondásra vonatkozóan, ilyen azonban a perben nem állt rendelkezésre. Ezért önmagában a NAV-hoz továbbított munkáltatói bejelentés nem bizonyította a munkaviszony megszűnésének idejét.

[16] A felszámolás során keletkezett iratokból nem lehetett megállapítani, hogy az alperes milyen intézkedéseket kezdeményezett a munkaviszonyban álló foglalkoztatottak megkeresésére vonatkozóan. Gazdasági, munkaügyi iratok nem álltak rendelkezésre, az alperes a Csódtv. 33/A. §-át megsértve nem kezdeményezett eljárást a Kft. törvényes képviselőjével szemben, holott a rendelkezésére álló adatok alapján felmerült a felelőssége. A felperes igénybejelentése nélkül is nyilvánvaló volt, hogy semmilyen követelés behajtására nem volt vagyoni fedezet.

[17] Egy munkaerő közvetítéssel foglalkozó cég felszámolójának tudnia kellett azokról a cégekről, amelyekkel a Kft. kapcsolatban állt, azokról a munkavállalókról, akik a jelenléti íveket aláírták, akiknek munkabéreket fizettek ki havonta, illetve akiket a társadalombiztosítási és egyéb szervek felé be is jelentettek. Az alperes tehát nem volt kellően aktív a felszámolási eljárás során, semmilyen eljárást nem kezdeményezett a fenti tények feltárása érdekében, ezért nem hivatkozhatott alappal a jelen eljárásban arra, hogy nem volt tudomása a felperes munkaviszonyáról. Az alperes nem úgy járt el, ahogy az az adott

helyzetben általában elvárható, különösen a foglalkoztató cég tevékenységére tekintettel, ezért nem szerzett tudomást a felperes munkaviszonyáról.

[18] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a Pp. 164. §-a alapján a bizonyítási teherrel összefüggő következményeket. Bizonyította, hogy munkaviszonyban állt a Kft.-vel. A munkaviszony megszűnését azonban az alperesnek kellett volna bizonyítania, amelyre eredményesen nem került sor. Nem volt bizonyított az sem, hogy a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó bármilyen iratot a felperes részére kézbesítettek. Ebből az következett, hogy a Kft. jogutód nélküli megszűnésekor még fennállt a munkaviszonya, vagyis a Csődtv. 37. § (4) bekezdése alkalmazandó volt. Érvelése szerint „alanyi jogosultsága van” a felmentési időre járó munkabér és a végkielégítés megfizetésére, továbbá a munkáltatói igazolások biztosítására. Mindezért az alperes köteles helytállni, mert nem bizonyította a perben, hogy a tőle elvárható intézkedéseket megtette a felszámolási eljárás során a vagyoni fedezet megteremtéséhez.

[19] A kereset tárgyává tett juttatások nem lettek számára megfizetve, ezzel bizonyította, hogy milyen jogcímen és milyen összegű kár érte. A Csődtv. 37. § (4) bekezdése a munkavállalók védelmében azt a célt szolgálja, hogy a felszámolás alá kerülő, jogutód nélkül megszűnő cég esetében is megkaphassák az őket megillető felmondási időre járó munkabért és végkielégítést.

[20] Az érdemi döntésre kiható lényeges eljárási szabálysértésként a felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte tanú tanú meghallgatását. Az állapotára vonatkozó megállapítást kizárólag név1, a tanú testvérének nyilatkozatára alapította, ezzel kapcsolatban orvosi adatok nem álltak rendelkezésre.

[21] Az elsőfokú bíróság iratellenesen hivatkozott arra az ítéletben, hogy a felperes nem tett érdemi nyilatkozatot a felszámolási eljárás során keletkezett iratokkal összefüggésben. Az elsőfokú bíróság nem tette az eljárás részévé ezeket a felszámolási iratokat, a felek nyilatkozata nélkül pedig nem használhatta volna fel ezeket bizonyítékként. Önmagában a vagyoni fedezet hiánya, vagyis az egyszerűsített felszámolási eljárás ténye még nem eredményezheti, hogy a felszámoló mentesüljön a munkavállalóknak fizetendő távolléti díj és a végkielégítés megfizetése alól. Az elsőfokú eljárás során a 2021. november 13-i nyilatkozatában kifejtette az érvelését a felszámolási eljárással kapcsolatban, de a beadványát az elsőfokú bíróság a következő tárgyaláson (38. sorszámú jegyzőkönyv) nem ismertette és arra nem reagált az ítéletében sem.

[22] A perköltség leszállítását arra hivatkozva kérte, mert az elsőfokú ítéletben megállapított összeg nem felelt meg az IM rendeletben foglaltaknak. Az IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a pertárgyérték 5 %-ának számítása téves volt. Figyelembe kellett venni a másodfokú bíróság által megállapított perköltséget és azt, hogy a megismételt eljárás során legfeljebb az IM rendelet alapján számított perköltség 50 %-át lehetett megállapítani. Így az

áfa-val együtt 20.000 forint + áfa 25.400 forint, továbbá a másodfokú határozatban megállapított 10.000 forintra figyelemmel, legfeljebb 35.400 forint perköltség illetve meg az alperest. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdését jogszabálysértőn alkalmazta az elsőfokú bíróság, mivel a költség felemelésének a feltételei nem álltak fenn, a jelen per nem minősült bonyolult ügynek, a tárgyalások számának növekedése, az eljárás időtartama pedig nem a felperesnek volt felróható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[23] Az alperes a másodfokú tárgyaláson előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[24] Érvelése szerint két releváns körülményt kellett bizonyítania a felperesnek jelen jogvitában, a munkaviszonya megszűnésének időpontját és az alperes, mint felszámoló kártérítési felelősséget megalapozó, jogellenes, felróható magatartását.

[25] A munkaviszony megszűnésének időpontjára közokirat állt rendelkezésre, a nyilatkozatot a kft. akkori ügyvezetője az erre rendszerezített nyomtatványon tette meg. A jogviszony megszüntetésének jogellenessége nem volt tárgya a pernek, ezért egyebekben az ügyvezető eljárásának nem volt jelentősége. Bizonyított, hogy a felszámolás előtt megszűnt a felperes munkaviszonya, ezért nem volt jelentősége az alperes, mint felszámoló részére átadott iratoknak. Az alperessel szemben kártérítési igényt érvényesített a felperes, azonban a kártérítési felelősséget megalapozó tényeket sem bizonyított.

A másodfokú bíróság ítélete és annak jogi indokai

[26] A felperes fellebbezése a perköltség kivételével alaptalan.

[27] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a megismételt eljárás során a releváns jogszabályok alkalmazásával, helyes jogi következtetések levonásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[28] A másodfokú bíróság a tényállást kiegészíti, illetve pontosítja azzal, hogy a peradatok szerint a felperes 2011. december 20-án kötött munkaszerződést a Kft.-vel, amely munkáltató a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a munkaviszony 2013. március 31-ei megszűnéséről tájékoztatta. Ezt követően 2013. július 18-tól a felperes a Kft2.-vel létesített munkaviszonyt.

[29] Az így kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ügy érdemében hozott döntésével.

[30] A perben az azt állító és igényt érvényesítő felperesnek kellett bizonyítania, hogy a Kft. felszámolása elrendelésekor, illetve jogutód nélküli megszűnésekor a munkaviszonya még fennállt, emiatt az alperesnek a Csődtv. 37. § (4) bekezdése szerinti juttatások kifizetéséről kellett volna intézkednie.

[31] Az elsőfokú bíróság helyesen, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állapította meg azt, hogy a felperes és a Kft. közötti munkaviszony a felszámolási eljárás elrendelését megelőzően, 2013. március 31-ével megszűnt. Az adóhatósághoz történő bejelentés (nyilvántartási lap), mint okirati bizonyíték, figyelemmel a felperes a személyes meghallgatása során előadottakra, aggálytalanul bizonyította a munkaviszony megszűnését. E körben volt jelentősége annak, hogy a felperes más munkáltatóval (Kft2.) is bizonyítottan munkaviszonyt létesített. A megismételt eljárásban továbbá maga is azt adta elő (30. sorszámú jegyzőkönyv), hogy szó volt a Kft.-vel a munkaviszony megszüntetéséről, továbbá rendszeresen kapott a munkaviszonyával összefüggésben iratokat, melyeket aláírt, a másodpéldányokat meg is tarthatta.

[32] Mindezek alapján a megismételt eljárás során nem tudta a felperes bizonyítani, hogy a Kft.-vel annak felszámolásáig fennállt a munkaviszonya. Nem bizonyította továbbá, hogy a NAV adatszolgáltatás ellenére 2013. március 31. és 2014. január 1. között a Kft.-vel fennállt munkaviszonya alapján végzett munkát, hiszen a rendelkezésre álló okirat éppen másik foglalkoztatóval fennállt munkaviszonyra vonatkozott. A munkavégzés helye2 területén 2013. december 31-ig történő munkavégzés ténye önmagában nem támasztotta alá, hogy a feladatait a Kft.-vel fennálló munkaviszony keretében végezte. A felperes személyes nyilatkozatára és a NAV adataira figyelemmel a Pp. 206.§-a megsértése nélkül vont le következtetést az elsőfokú bíróság a munkaviszony megszűnésének időpontjára, melyből következően jelen perben a Csődtv. 37. § (4) bekezdése alkalmazására nem volt lehetőség, az erre alapított kereseti kérelem alaptalan volt. Az a körülmény, hogy a megszüntetés adott esetben az Mt. szabályaival ellentétesen, nem írásban közölt jognyilatkozattal történt, nem befolyásolta a munkaviszony megszűnésének időpontját és jelen jogvita érdemi elbírálását.

[33] A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésben tanú tanúval kapcsolatos indítványa jogsértő mellőzésére. Az elsőfokú bíróság nem csupán a tanú testvérének írásbeli nyilatkozata, hanem a becsatolt kormányhivatali határozat és orvosi lelet alapján vont le következtetést az ideiglenes gondnokság alá helyezéssel kapcsolatban. A határozatban megjelölt határidő pedig nem az ideiglenes gondnokság időtartamára, hanem kizárólag a gondnok vagyoni elszámolására vonatkozott. Az okirattal alátámasztott, súlyos agyvérzést követő állapot okán nem volt ok megkérdőjelezni az ideiglenes gondnok azon bejelentését, hogy a tanú a tárgyalás berekesztését megelőzően is kórházi kezelésben részesült. A fentebb hivatkozott peradatokra figyelemmel sem volt a jogvita érdemére kiható eredmény várható az

ügyvezető tanúként történő meghallgatásától. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a tanúbizonyítási indítványt.

[34] A felperes munkaviszonya a Kft. felszámolásának kezdetén már nem állt fenn, mindez kizárta az alperes, mint felszámoló kártérítési felelősségét is. Erre tekintettel szükségtelen volt a fellebbezés alapján a felszámolási iratanyaggal kapcsolatos kérdések érdemi értékelése. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az alkalmazandó eljárási szabályokra és a kereset tartalmára is az ítélet indokolásában, az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezése is alaptalan volt.

[35] A felperes fellebbezését a perköltség tekintetében alaposnak találta a másodfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az IM rendelet 3.§ (6) bekezdését a perköltség nagyobb összegben történő megállapítása érdekében. Jelen per – az elsőfokú eljárás megismétlése ellenére – nem minősült bonyolult jogvitának, az alperes perbeli eljárása (beadványok száma, tárgyalásokon történő részvétel), azaz az eljárási kötelezettségek teljesítése nem indokolta az IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésétől eltérő, magasabb perköltség megállapítását. A felperes fellebbezésében helyesen hivatkozott a pertárgyérték jelentőségére, továbbá arra, hogy a megismételt eljárás nem a perköltség felemelését, hanem éppen alacsonyabb mértékben történő meghatározását teszi indokolttá az IM rendelet 3.§ (4) bekezdése alapján. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt helyes számításnak megfelelően szállította le a pernyertes alperest megillető perköltséget, arányban az elvégzett képviselői tevékenységgel, az ügy bonyolultságával és a pertárgy értékével. Az összeg magában foglalja a másodfokú végzésben meghatározott 10.000 forint perköltség összegét is.

[36] Az ítéltábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján a perköltség tekintetében megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[37] Az alperes a fellebbezési eljárásban érdemben pernyertes lett, ezért alappal igényelt másodfokú perköltséget. Annak összegét a másodfokú bíróság a Pp. 78-81.§-a és az IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján határozta meg a fentebb részletezett szempontokat figyelembe véve.

[38] A másodfokú bíróság a fellebbezési illetékről a megismételt eljárásra tekintettel mellőzte a határozathozatalt az Itv. 51.§ (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2022. március 17.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró